

prima instanță - (Judecătoria Botanica, mun. Chișinău) G. Balan
instanța de apel - (Curtea de Apel Chișinău) A. Panov, N. Simciuc, A. Minciuna

ÎNCHEIERE

24 mai 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului,
judecători

Galina Stratulat
Maria Ghervas
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de avocatul Natalia Covaliov în interesele Întreprinderii Mixte „Incaso” Societate cu Răspundere Limitată,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Întreprinderii Mixte „Incaso” Societate cu Răspundere Limitată împotriva lui Valeri Rutenberg cu privire la încasarea datoriei,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 30 noiembrie 2016, prin care a fost respins apelul declarat de Întreprinderea Mixtă „Incaso” Societate cu Răspundere Limitată și menținută hotărârea Judecătoria Botanica, municipiul Chișinău din 06 iulie 2016,

c o n s t a t ă :

La 13 mai 2016 ÎM „Incaso” SRL a înaintat cerere de chemare în judecată împotriva lui Valeri Rutenberg, solicitând încasarea datoriei în sumă de 21 641,04 lei, a cheltuielilor de asistență juridică în mărime de 1 000 lei și taxa de stat în sumă de 656,75 lei.

În motivarea acțiunii a indicat că între ÎCS „Iute Credit” SRL și ÎM „Incaso” SRL a fost încheiat contractul de cesiune nr. 1 din 01 iunie 2010, prin care ÎCS „Iute Credit” SRL a transmis către ÎM „Incaso” SRL, în calitate de creditor, dreptul de creanță.

Astfel, susține că la 04 iunie 2013, între ÎCS „Iute Credit” SRL (creditor) și Valeri Rutenberg (debitor) a fost încheiat contractul de împrumut nr. 548892.

Pentru nerespectarea graficului de rambursare a împrumutului, Valeri Rutenberg s-a obligat să plătească, pe lângă valoarea împrumutului principal, taxa aferentă contractului de împrumut, dobânda și o penalitate contractuală, care se raportează duratei de întârziere.

Reține reclamantul că la 04 martie 2014 ÎCS „Iute Credit” SRL a transferat către Valeri Rutenberg împrumutul în sumă de 7 398 lei, însă ultimul nu și-a onorat obligațiunile contractuale de restituire a sumelor, fapt despre care a fost notificat prin scrisoare recomandată.

Ulterior, în adresa debitorului a fost expediată reclamația prin care a fost informat repetat despre nerespectarea clauzelor contractuale și despre rezilierea anticipată a contractului de către debitor și obligațiunea acestuia de a restitui împrumutul contractat și sumele aferente.

Prin urmare, indică reclamantul că datoria pârâtului față de ÎCS „Iute Credit” SRL constituie suma de 21 641,04 lei.

Prin hotărârea Judecătorei Botanica, mun. Chișinău din 06 iulie 2016 s-a respins ca neîntemeiată acțiunea înaintată de ÎM „Incaso” SRL împotriva lui Valeri Rutenberg privind încasarea datoriei.

În susținerea soluției, prima instanță a concluzionat că a fost în imposibilitate de a verifica veridicitatea argumentelor invocate de către reprezentantul reclamantului, deoarece pretențiile înaintate nu au fost probate în modul prevăzut de lege.

În acest sens, instanța a menționat că, întru susținerea acțiunii, reclamantul a prezentat probele cu încălcarea prevederilor art. art. 117 alin. (1), 118 alin. (1) și (4), 119 alin. (1), 121, 122 alin. (1), 137 alin. (1), 138 alin. (4) Codul de procedură civilă.

Ne fiind de acord cu hotărârea primei instanțe, la 25 iulie 2016, ÎM „Incaso” SRL a contestat-o cu apel.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 30 noiembrie 2016 s-a respins apelul declarat de ÎM „Incaso” SRL și s-a menținut hotărârea Judecătorei Botanica, mun. Chișinău din 06 iulie 2016.

La 06 martie 2017 avocatul Natalia Covaliov în interesele ÎM „Incaso” SRL a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 30 noiembrie 2016 și a hotărârii Judecătorei Botanica, mun. Chișinău din 06 iulie 2016, cu încasarea de la intimat a datoriei în mărime de 21 641,04 lei, a taxei de stat în sumă de 1 461 lei și a cheltuielilor de asistență juridică în sumă de 800 lei.

În motivarea recursului a exprimat dezacordul cu decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, reiterând circumstanțele de drept și de fapt invocate pe parcursul examinării pricinii în instanțele de judecată inferioare.

Totodată, susține că instanța de apel a respins argumentele apelantului motivând că nu a fost stabilit raportul obligațional dintre ÎM „Incaso” SRL și Valeri Rutenberg, deși la dosar a fost anexat contractul de cesiune a creanței încheiat între ÎCS „Iute Credit” SRL și ÎM „Incaso” SRL și contractul de împrumut încheiat între ÎCS „Iute Credit” SRL și Valeri Rutenberg.

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Materialele dosarului atestă că copia deciziei recurate a fost expediată în adresa recurentului și reprezentantului său la 06 ianuarie 2017, însă la materialele dosarului nu este anexată dovada legală de recepționare a acesteia.

Totodată, în cererea de recurs, reprezentantul recurentului a indicat că a luat cunoștință cu decizia integrală la 13 ianuarie 2017.

Astfel, în conformitate cu prevederile art. 434 Codul de procedură civilă, recursul depus la 06 martie 2017 se consideră declarat în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [*cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230*]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (*Luordo împotriva Italiei, pct. 85*). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (*Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45*).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (*a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39*).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (*Helmers împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A*).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de avocatul Natalia Covaliov în interesele ÎM „Incaso” SRL nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de avocatul Natalia Covaliov în interesele Întreprinderii Mixte „Incaso” Societate cu Răspundere Limitată se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,

Galina Stratulat

judecători

Maria Ghervas

Dumitru Mardari